

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput I. Agit de animarum nostrarum pulchritudine & dignitate. Ad hæc quantum ex eo, quod illum intelligamus, donaque & gratias quas à Deo recipimus cognoscamus, boni ac commodi consequi possimus. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

aliqua ipsarum inde proficiat, quo ipsum vel aliquantulum dilaudet ac sanctificet. Nouit porro Maiestas eius, aliud me non intendere, nec spectare. Ceterum certissimum & euidentissimum est, ipsas, si quando quid bene & oportune hic dictum erit, facile intellecturas, id meum non esse, nec à me proficisci, (cùm sic de me opinandi nulla ratio subsit) sed quòd tam tenui sim ingenio, & ad similem materiam tractandam adeò parum apta, vt, nisi Dominus pro sua benignitate ac misericordia hosce in me defectus suppleat, nihil omnino possim.

MANSIO PRIMA.

Duo haec complectitur Capita.

CAPVT I.

AGIT DE ANIMARVM NOSTRARVM PVLCHRITVDINE ET dignitate. Similitudinem quamdam adfert, è qua illa intelligatur. Adhac ostendit, quantum ex eo quod illum intelligamus, dona, & gratias quas à Deo recipimus cognoscamus, boni ac commodi consequi possimus. Denique demonstrat, Castelli huius portam esse orationem.

CVM Dominum rogarem, vt pro me ipse loqueretur, quòd ipsa nihil bene dicere possem, neu quomodo adimplere incipiam id quod iussa sum facere, nossem, illo suggerente, mihi occurrit, id quod in praesens dicam, vt aliquo solido fundamento reliqua quae post dicturam sum, superstruantur. Quod est, considerare & imaginari, animam nostram velut castellum esse, è solido quodam adamante, aut lympidissimo crystallo constructum & concinnatum, cuius multa sint habitacula & diuersoria, quemadmodum & in caelo mansiones multae & variae sunt. Etenim, si bene rem consideremus, rarissimae, anima iusti aliud nihil est, quam paradysus quidam, in qua qui Dominus ipse est deliciatur, & voluptates suas capit. Quod cum ita esse vobis appareat, quale ergo sit oportet, cubiculum, in quo tam potens, sapiens, mundus, omnibusq; bonis adeò plenus, Rex sese oblectat & commoratur? Equidem nihil inuenio, quo cum ingentè animae pulchritudinè, immensamq; eiusdem amplitudinem queam comparare. Et sanè humanus intellectus, quantumlibet acutus & perspicax, vix potest comprehendere; quemadmodum nec eo pertingere potest, vt perfectè Deum consideret aut comprehendat,

S. M. Teresa Opera.

x

cùm

S.
Theresia

Opera
N VII
162

cum ipsemet nos ad suam nos imaginem & similitudinem creatus sit. Itaque si hoc ita se habeat, (vix reuera se habet) non est, qui in castelli huius pulchritudinem comprehendere volendo, nos torqueamus, aut magnoperè laboremus. Nam tametsi talis inter castellum hoc & Deum sit differentia, qualis inter Creatorem & creaturam (cum non nisi creatura sit) satis tamen est, ad ingentem animæ dignitatem & pulchritudinem intelligendam, ipsammet diuinam Maiestatem, ipsam ad imaginem suam conditam esse. Non parua sanè mētē confusio est, quòd nostrâ culpâ nos ipsas minimè intelligamus. Quod intolerabilis stupor esset, carissimæ, si quispiam, interrogatus quomodo seipsum ignoraret, aut quæ eum patria produxisset. Sanè si hoc in signis quidam & bestialis stupor foret, is indubiè incomparabilior & intolerabilior in nobis est, dum scire negligimus, eoque quod agimus, sed corporeis hisce negotijs nos applicamus; & sic rudè quomodo scimus, nos animam habere, nimirum tantum quia id ex aliis diuimus, & fides nos ipsum docet. Rarò saltem consideramus, quomodo aut qualia in anima illa esse queant bona, aut quis ipsam inhabitantem, & quod illius sit pretium aut dignitas. itaque nullam aut certe vix inueniunt, in illius pulchritudine omnimodis conseruanda operam diligentiam adhibemus; cum illa omnis non nisi circa extrinsecum vallum exteriorum castelli huius ambitum, corpora hæc videlicet terrena, consistantur.

Anima ad
Dei similitudinem
condita est.

Hominum
stupor in anima
rebus.

Omnes di
uinas gra
tias nemo
intelligere
potest.

Imaginemur igitur ac consideremus, castellum hoc (vix iam supra sinuati) diuersa habere habitacula & mansiones, quorum in alia loca alia infernè sunt, alia item ad latus; in illorum autem omnium in medio, præcipuum & primarium cubiculum esse, in quo inter Deum animam secretissima negotia, maxime que arcana pertractantur. Vos similitudinem vobismet ipsis imprimatis, & ad ipsam reflexum: nam forsitan Domino placebit, vt eius ad miniculo aliquo illarum gratiarum, quas Deus in anima operari dignatur, ac quomodo illarum sit discrimen, quousque quidem id possibile esse intelligere declarare possim; nam vt quis eas omnes intelligat, omnino impossibile est (tam eæ multæ & variæ sunt) multo minus aliquis qui non probus est, atque ego sum. Propterea non exigua vobis contentio erit, si quando vos Dominus eas intelligere faciet, (quod sanè possibile est;) quibus verò hæc is gratiam negaturus est, magnam illius gratiæ laudandæ deprecandæque hinc occasionem sument. Nam illorum quæ in cælo sunt, & eorum quibus Sancti illic fruuntur, ratio nullum prorsus nobis damnum adfert; imò verò vt exultemus, & ipsam, quo illi iam fruuntur, consequi etiam allaboremus, in

estita quoque nobis minimè nocebit, considerare, fieri posse, vt Deus adeo potens se vermiculis quibusdam tam foetidis in hoc exilij loco comunicet, ac familiarem reddat, eosq; bonitate tam bona & misericordiae adeo immensa diligit. Equidem mihi persuadeo, illum, cui nocumento erit intelligere, fieri posse, vt Deus isthoc in exilio hanc suis gratiam praestet, parum tum humilitatis, tum amoris in proximum, habere. Alioquin, qui fieri posset, non magnopere nos gaudere, videndo, Deum id genus gratias cuidam è fratribus nostris conferre, cum hoc non impediat, quominus & nobis eas conferat, & sua Maiestas illius magnalia cui libet passim manifestet. Nam aliquando ideo tantum id faciet, vt haec omnibus patefaciat ac manifestet, quemadmodum de caeco nato, cui oculos restituit, ipsemet percontantibus Apostolis, num ob peccata ipsius, an parentum, haec ei caecitas immissa esset, respondit. Vnde interdum haec gratias confert, non tam, quod sanctiores sint hi quibus eas confert, illis quibus eas negat; quam vt magnitudo ipsius hominibus innotescat, (vti in Apostolo Paulo & S. Maria Magdalena factum esse constat) nosque ipsum in creaturis suis laudemus ac celebremus. Dicat forsitan aliquis, haec exotica & impossibilia videri, bonumque esse, nullum paruulis & infirmis scandalum dari. Sed respondeo, minus damni secuturum ex eo quod tales haec non credant, & velut impossibilia ducant, quam ex eo quod illorum, quibus eas Dominus faciet, qui que propterea deluciosè letabuntur, seque ipsos ad eum, qui tantam secum misericordiam fecit, (cum tanta illius potentia sit ac maiestas) magis amandum extimulabunt, consulere commodo ac profectui negligamus. Quanto verò magis hoc me facere oportet, quod cum talibus me loqui sciam, à quibus tale periculum timendum non est; eò quod norint & credant, etiam multo maiora Deum amoris signa & argumenta ostendere? Hoc scio, eum qui hoc minimè credet, etiam id per experientiam & re ipsa non percepturum: nullum quippe Deus operibus suis terminum aut mensuram statui amat. Quapropter, carissimæ, quas Dominus hac via non conducet nunquam vobis id eueniat rogo.

Vt ergo ad pulchrum & amœnum castellum nostrum reuertamur, videndum iam nobis est, quo in ipsum modo intrare poterimus. Videbor fortassis quid stultum & extra propositum loqui: nam si castellum hoc, anima nostra est, certum est, nullum ad eam aditum patere, cum ipsamet castellum sit: perinde ac stolidū foret alicui dicere, locum illū vt ingredere, in quo iam de facto versatur. Sed noueritis oportet, magnā esse inter vnū versari, & alterum differentiā: multæ quippe sunt animæ, quæ in circuitu & ambitu castelli solū versantur (vbi nominatim sunt illi qui ipsū custodiunt & excubitores) quiq; de introgrediēdo multū non laborant,

*Magnalia
sua vt Deus
manifestet,
aliquando
gratiam
facit.*

*Quomodo
in castellū
patens ad-
itus.*

S.
Theresia

Opera
N VII
164

& quid in tam pretioso loco rerum contineatur, aut quidquam intrare
gat, neu quot aut quæ habitacula mansionesque comprehendat, agno-
rant. Legeritis iam (non dubito) in nonnullis libris, de orandi modo-
gentibus, animæ piæ passim consuli, ut ad seipsam introgrediatur. Denique
hoc ipsum est, de quo hîc loquor. Monita pridem ex ore viri cum præcipue
eruditi intellexi, animas quæ se in oratione minimè exercent, admodum
corporis paralyti aut apoplexia tacti esse; quod, tametsi pedes & manus
habeat, ipsas tamen mouere nequit; hinc illas perfimiles esse. Adhuc
animas, admodum infirmas & rebus exterioribus ita affixas, nullo ut
ad seipsam introgredi nequeant; eo quod consuetudo semper cum
mibus ac bestiis, quæ circum castellum sunt, agendi, quam inducunt
ipsis iam irradicata & insculpta est, ut ipsis bestiis iam similes factæ
larum naturam induisse videantur. Et, esto natura & origine ita firmo-
biles, ut non nisi cum solo Deo eas decere possit conuersatio, nullatenus
tamen hoc ipsis potest persuaderi. Quare si huiusmodi animæ ingens
miseriam suam intelligere, eique remedium adhibere non fatigantur,
instar statuarum salis manebunt, quod caput ad seipsas non reuer-
tant; quemadmodum & vxori Lot contigit, quia caput circumuolutum
respexit.

Anima orationem non exerceat, est velut paralytico.

Oratio, castelli huius est porta.

Qua oratio dicitur oratio mentalis.

Quamobrem, quantum ipsa possum intelligere, porta quæ in
castellum hoc intratur, oratio est & consideratio: quo nomine ratio-
tionem vocalem intelligo, quàm mentalem; ut enim oratio bona sit, quæ
consideratione fiat oportet; quia quæ non aduertit, quicum loquatur
quid petat, & quis sit ipse petens, & à quo petatur, quantum cuius
bia moueat, vix orationis nomen meretur. Nam esto interdum talis
ratio dici queat, quamuis adhuc quæ dixi, non aduertat, id inde fit, quod
hanc attentionem iam semel antè habuit. sed, qui ita cum Dei mente
loqui consuevit, tamquam si seruum suum alloqueretur, nullatenus
reflecat ac videat, malenè loquatur, sed, quidquid in buccam venit,
quod iam memoriter tenet, ut etiam alias postea ipsum repetere possit
effutiat, hanc orationis nomine non dignor, & non permittat Deus,
lus ut Christianus hoc orationem modo instituat. Inter vos namque
rissimæ, nullam quæ sit huiusmodi, Deo dante, fore spero, quod hanc
bilem de rebus interioribus, & ad animam spectantibus, identidem
gendi consuetudinem habeatis; quæ quidem optima est ratio, ad in-
lem bestialitatem non incidendum.

Itaque, cum animabus istis claudis & mancis non sit nobis seruum
quæ (nisi Dominus ipse iusserit ut exsurgant, quemadmodum olim
guidum illum ad piscinam, qui octo & triginta ipsis annis ibi iacebat
surgere iussit) satis infelices & miseræ sunt, magnoque in periculo

stantur: sed cum alijs animabus, quæ in Castellum tandem aliquando intronituntur. nam, etsi adhuc in mundanarum turbarum medio versentur, ipsæ etiam innarent, bona subinde tamen desideria concipiunt, ut interdum, licet rariùs, Deo se commendent; & licet obiter tantum ac leuiter considerant quid sint; adhuc, subinde per mensem, orationem vocalem instituunt, quod cogitationem & animam mille negotiorum curis distractum habeant. Hoc ipsis penè commune & ordinarium est: nam rebus illis ita affixi & astricti sunt, ut, ubi illorum thesaurus est, illuc & cor ipsorum feratur. Quare nonnunquam apud se statuunt negotijs illis se exsoluere & expedire. Et sanè magni momenti res est, sui ipsorum cognitio, ac videre quod non recta incedant, ut sic ad castelli portam tandem pertingant. Vnde tandem in primas extimasque mansiones infernas ingrediuntur; sed simul cum ipsis, tot reptilia & vermes subeunt, ut nec castelli ipsos videre pulchritudinem sinant, nec quietem vllam indulgeant. Multum scilicet præstant, quod etiam intrauerint.

Videbitur hoc fortasse vobis, carissimæ, valdè impertinens, quod, (quæ Dei benignitas) de numero illarum non sitis. Sed patienter ferte me: neque enim aliter vobis exponere & declarare interiora quædam orationis mysteria, prout quidem ego illa intelligo, nisi hac ratione & modo, possem: & adhuc det Deus, ut vel sic aliquid dicere valeam; quod enim declarare vobis hîc cupio, perdifficile & obscurum est, nisi aliquam eius habeatis experientiam. quæ si adsit, videbitis, non posse fieri minùs, quàm obiter sic tangere ea, quæ Dominus misericordia sua faciat, ut nos minimè tangerent.

CAPVT II.

OSTENDIT, QUAM FOEDA RES SIT ANIMA IN MORTALI peccati statu agens; & quomodo Dominus cuidam aliquid quoad hoc indicare & patrefacere voluerit. Agit præterea obiter de sui ipsius cognitione. Est autem caput hoc cum primis vile, quod notabilia quadam puncta contineat demum declarat, quomodo mansiones hæc intelligendæ sint.

A Nequam verò vlteriùs progrediar, velim consideretis, quàm informe & triste spectaculum erit, splendidum hoc & pulchrum ad eò castellum, hanc Orientalem gemmam, hanc vitæ arborem, in ipsis vitis vitæ aquis (Deo inquam) plantatam, in mortale aliquod crimen prolapsam videre. Nullæ sunt tenebræ adeo tenebrosæ, nulla caligo tam caliginosa & atra, ut talis anima his non sit tetrior & obscurior Plura hac de re scire non curetis, quàm, quod, etsi idem sol, qui antea ita ipsam illustrabat & insigniebat, adhuc in animæ illius centro sit; ita tamen ibi sit, quasi non esset, nihil scilicet ut de illius lumine ipsa participare possit,

Mundani
quomodo
tandem in-
tra castellum
hoc admittantur.